

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: N. B. T.**, narozeného „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2017, č.j. CPR-26825-2/ČJ-2016-930310-V237,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2017, č.j. CPR-26825-2/ČJ-2016-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 7.10.2016, č.j. KRPU-163732-31/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky na 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rovněž bylo ve výroku uvedeno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce stručně popsal průběh správního řízení. Uvedl, že na území České republiky má manželku a nezletilého syna, kteří oprávněně pobývají na území České republiky. Dle jeho názoru správní orgány jeho rodinné vazby bagatelizují. Správní orgány poukázaly na skutečnost, že žalobce založil svou rodinu v době, kdy mu již nesvědčilo pobytové oprávnění. Správní orgány rovněž dospěly k závěru, že žalobce nemá prakticky žádné vazby k území České republiky. Žalobci rovněž dle správních orgánů nic nebrání ve vycestování do země původu s celou rodinou.

S uvedeným závěry žalobce nemůže souhlasit. Dle jeho názoru správní orgány nezjistily řádně skutkový stav a došlo z jejich strany k porušení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný vycházel z výsledků žalobce a jeho ženy a spisového materiálu a vůbec nezjišťoval další skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodnutí. Správní orgány nikterak nezkoumaly intenzitu rodinných vazeb žalobce a nevyžádaly si pobytovou kontrolu bydliště ani zprávu orgánu sociálně-právní ochrany dětí o poměrech v rodině. Žalobce trval na tom, že z výsledků žalobce a jeho manželky nelze dovodit, že intenzita vazeb žalobce k České republice je minimální a nemůže převážit nad vazbami, které má navázány ke své domovské zemi. Trval na tom, že se již nemá kam vrátit a svůj život vidí zde v České republice se svou ženou a dítětem. Celá jeho rodina žije na území České republiky. Zdůraznil, že z výsledku jeho ženy vyplývá, že v případě jeho nuceného návratu do země původu by zde jeho žena s dítětem nebyla schopná žít, neboť přítomnost žalobce je nutná za účelem péče o dítě. Žalobce trval na tom, že správní orgány hodnotily pouze některé části výpovědi jeho ženy a nehodnotily její výpověď v souvislosti s ostatním obsahem spisu. Vyhoštění žalobce by znamenalo obrovský zásah do jeho soukromého života. Právo na ochranu rodinného života je veřejným zájmem vyšší hodnoty a intenzity, než je právo na uložení správního vyhoštění.

K tvrzení správních orgánů, že manželka a syn mohou žalobce následovat do jeho země původu, uvedl, že takové úvahy považuje za nepřipustné. Nebylo rozhodováno o vyhoštění manželky a dítěte a nelze jim takto nepřímou ukládat správní vyhoštění, popř. vyhoštění rodiny jako celku. Manželka i syn mají trvalý pobyt a správní orgány musí tyto orgány respektovat. Navíc všichni tři projevují dlouhodobě zájem na pobytu v České republice. Dále žalobce zdůraznil, že jeho syn je v útlém batolecím věku a jeho odloučení od otce byť i na dva roky je nepřijatelné. V tomto směru odkázal žalobce na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Zdůraznil, že syn se narodil na území České republiky a pokládá ji za svou domovskou zemi. Žalobce uvedl, že odloučení od syna případně jeho vytržení z prostředí, na které je zvyklý, je v příkrém rozporu s výše uvedenými ustanoveními Úmluvy o právech dítěte. K argumentaci správních orgánů, že založení rodiny bylo volbou žalobce, uvedl, že toto nevyplývá z provedeného dokazování. Okolnosti početí syna a okolnosti sňatku s manželkou nebyly správním orgánem zjišťovány. Žalobce uvedl, že tyto skutečnosti mohl ovlivnit jen částečně. Dále zdůraznil, že dle jeho názoru okolnosti založení rodiny žalobce nejsou pro intenzitu dopadů rozhodnutí do rodinného vztahu žalobce vůbec důležité. Žalobce trval na tom, že dokazování bylo provedeno nedostatečně a již vzhledem k jeho rodinným vazbám je dle jeho názoru zcela jednoznačné, že žalobci nemohlo být správní vyhoštění uloženo.

Žalobce zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí není dle jeho názoru zdůvodněno, v čem spatřuje stát zájem na vyhoštění žalobce v jeho faktické životní a rodinné situaci (jako manžela a otce nezletilého dítěte). V napadeném rozhodnutí je sice uvedeno, že

správní vyhoštění bylo uloženo z důvodu ochrany veřejného pořádku, a zajištění dodržování zákonnosti a zamezení dalšího nelegálního pobytu žalobce, ovšem dle žalobce správní orgán sám závažně narušuje veřejný pořádek, neboť uložení správního vyhoštění otcí od rodiny dojde k mnohem významnějšímu narušení veřejného pořádku, neboť bude nezletilé dítě vystaveno nouzi.

Dále žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, 7 As 6/2012-29, ze dne 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, kde je uvedeno, že rozhodování o zrušení pobytu či správním vyhoštění je intenzivnější povahy než rozhodnutí o nepovolení pobytu a představuje mnohem závažnější zásah do práv účastníka řízení. Podle uvedené judikatury musí být brány v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinná situace, rozsah v jakém by byl soukromý, anebo rodinný život cizince narušen a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli plné právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Na tato rozhodnutí správních soudů poukazoval žalobce již v rámci správního řízení.

Žalobce zdůraznil, že ve vztahu k posouzení povahy a pevnosti rodinných vztahů žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nedostatečné a nezákonné. Dále zdůraznil, že v souladu s čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán může do soukromého a rodinného života zasahovat pouze v souladu se zákonem a v míře nezbytné v demokratické společnosti pro zachování národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. O žádný z uvedených případů se však dle žalobce nejedná.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě plně odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že má za to, že vznesené žalobní námitky nejsou důvodné.

Při jednání soudu žalobce prostřednictvím svého právního zástupce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále uvedl, že správní vyhoštění není sankční opatření a proto je nutno vždy důsledně zkoumat, zda nedojde k zásahu do osobního a rodinného života cizince. Žalobce nemá sice platné povolení k pobytu na území České republiky, ale v současnosti žádá o legalizaci pobytu za účelem strpění, aby mohl zaopatřit svou rodinu. Správní orgány se v daném případě nedostatečně zabývaly tím, zda vyhoštěním žalobce dojde k zásahu do jeho rodinného a osobního života. Žalobce má sice na území České republiky vazbu toliko ke svému synovi a manželce, ovšem tito mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a proto je tuto vazbu nutno chápat jako vazbu k České republice. Pokud žalobce vycestuje, dojde k jeho odloučení od nejbližší rodiny. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že správní orgány nedostatečně zkoumaly vztah žalobce k synovi a syna k žalobci. V tomto směru nebyl osloven orgán sociálně-právní ochrany dětí. Žalobce sice nemá pracovní povolení, ale prostředky k obživě zajišťuje jeho manželka a on přispívá svou péčí o jejich syna. Bez jeho pomoci by rodina nemohla fungovat.

Žalovaný se z jednání omluvil s tím, že z jeho vyjádření vyplývá souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k posouzení otázky přiměřenosti zásahu předmětného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobce.

Po zevrubném přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalovaný se na stranách 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na rodinný a osobní život žalobce, a to zejména s přihlédnutím k námitkám žalobce uplatněným v odvolání.

S ohledem na tuto skutečnost dospěl soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je nedůvodná a přistoupil k meritornímu posouzení věci.

Jedinou zásadní meritorní námitkou žalobce byla námitka, že se žalovaný nesprávně případně nedostatečně vypořádal s otázkou dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a osobního života žalobce.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, na který odkazoval i žalobce) stanovil faktory, které je třeba brát v potaz při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do osobního a rodinného života cizince. Jde o následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.

Dle názoru soudu se správní orgány relevantními skutečnostmi v rozsahu výše uvedených faktorů v předmětném řízení řádně zabývaly, byť je neoznačily či nespécifikovaly způsobem, který použil Nejvyšší správní soud.

K otázce povahy a závažnosti dotčeného veřejného zájmu (bod č. 1) správní orgán zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem, který měl oporu ve správním spise, konstatoval, že žalobce se dopouštěl dlouhodobého protiprávního jednání, spočívajícího ve vědomém a cíleném udržování způsobeného protiprávního stavu, neboť již od samého počátku žalobce při svém pobytu na území České republiky neplnil deklarovaný účel tohoto pobytu a po uplynutí doby povoleného pobytu pak na území České republiky setrval i přesto, že si byl vědom povinnosti disponovat platným vízem nebo oprávněním k pobytu. Tato skutečnost, zcela naplňuje důvod pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. K otázce délky pobytu žalobce na území České republiky a imigrační historii žalobce (bod č. 2 a 8) soud uvádí, že mezi účastníky je nesporné, že žalobce v době od 8.10.2008 do 7.10.2010 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Z výpovědi samotného žalobce učiněné v rámci správního řízení však vyplývá, že ani v době legálního pobytu nenaplňoval účel, ke kterému mu byl pobyt povolen, nepodnikal a byl zaměstnán v továrně Panasonic v Plzni. Následně od 8.10.2010 až do 4.8.2016, kdy byl zajištěn, pobýval na území České republiky nelegálně. Legálně tedy pobýval na území České republiky dva roky a následně nelegálně po dobu téměř šesti let. Přes tuto dlouhou dobu pobytu, žalobce právě s ohledem na vědomí nelegálnosti svého pobytu, jak správně poznamenává i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, nevytvářel žalobce žádné vazby v České republice. To plně koresponduje i s jeho vyjádřením k otázce vazeb na Českou republiku v rámci správního řízení. Proto i poměrně dlouhá doba pobytu na území České republiky v případě žalobce neměla vliv na jeho integraci do občanské společnosti v České republice. K otázce doby, jež uplynula od porušení veřejného pořádku (bod č. 3) je nutno konstatovat, že žalobce vědomě porušoval své zákonné povinnosti od 8.10.2010 až do svého zajištění. K otázce rodinné situace žalobce (bod č. 4 a 5) je nutno uvést, že správní orgány nikterak nerozporovaly skutečnost, že žalobce v době pobytu na území České republiky uzavřel dne 27.4.2016 sňatek s paní Ch. T. L. a ze vztahu s ní se mu narodil dne 10.1.2015 syn Ch. N. A. Q. Manželka žalobce i jeho syn disponují povolením k trvalému pobytu na území České republiky. Správní orgány poukazovaly na skutečnost, že žalobce navázal vážný vztah, založil rodinu a uzavřel sňatek v době, kdy si byl vědom, že jeho setrvání na území České republiky je dlouhodobě neudržitelné vzhledem k jeho nelegálnímu pobytu. Žalobce založil rodinu v době, kdy pobýval na území České republiky řadu let nelegálně. Správní orgány se zabývaly rovněž otázkou rozsahu, v jakém bude soukromý a rodinný život žalobce narušen, kdy hodnotily skutečnost, že manželka žalobce i žalobce samotný mají společnou zemi původu a samotná manželka žalobce v rámci své výpovědi v rámci správního řízení výslovně uvedla, že v případě nuceného vycestování žalobce do země původu by jej následovala. Správní orgán se zabýval i skutečností, že syn žalobce nacházející se ve věku batolecím si vytváří větší vazby k osobám než k prostředí, ve kterém žije, a proto by vzhledem k doposud nenavázaným zásadním vazbám v České republice nebylo ani pro něho zásadním zásahem přesídlením do země původu žalobce společně s ním a jeho ženou. K otázce rozsahu a intenzity vazeb na hostitelský stát (bod č. 7) z obsahu správního spisu a tvrzení samotného žalobce jednoznačně vyplývá, že žalobce za celou dobu pobytu na území České republiky nenavázal v hostitelské zemi žádné vazby, kromě vazeb v rámci své komunity a manželského svazku se svojí ženou. Oproti tomu správní orgány poukazují na tvrzení žalobce, že v domovské zemi žijí jeho rodiče i sourozenci. Otázkou věku a zdravotního stavu žalobce (bod č. 8) se správní orgán nezabýval, neboť ze všech okolností případu vyplývá, že žalobce

nemá žádné závažnější zdravotní problémy a jeho věk rovněž není na překážku správnímu vyhoštění. Žalobce pak sám v tomto směru ničeho nenamítal.

Z výše uvedeného tedy dle soudu jednoznačně vyplývá, že správní orgány se řádně zabývaly relevantními otázkami ve vztahu k posouzení zásahu správního vyhoštění do rodinného a osobního života žalobce. Se závěry správních orgánů se soud plně ztotožnil. Je nutno zdůraznit, že ani správní orgány nezpochybňovaly, že výkonem správního rozhodnutí dojde k zásahu do rodinného a osobního života žalobce, ovšem tento zásah dle správních orgánů nebude nepřiměřený vzhledem ke skutečnosti, že žalobce vědomě po dlouhou dobu pobýval na území České republiky nelegálně. Soud na tomto místě musí akcentovat skutečnost, že právní úprava nespojuje nemožnost uložení správního vyhoštění s existencí jakéhokoliv zásahu do rodinného a osobního života, ale pouze s takovým zásahem, který by byl vzhledem k okolnostem případu nepřiměřeným. Nutno zdůraznit, že míru závažnosti zásahu správního vyhoštění v případě žalobce zmírňuje skutečnost, že jeho manželka má stejnou zemi původu jako žalobce a vyslovila ochotu jej do země původu následovat. Soud dále poznamenává, že v neprospěch žalobce hovoří fakt, že zplodil potomka a uzavřel manželství (tedy skutečnosti, na kterých zakládá zásah do svého rodinného a osobního života) v době, kdy dlouhodobě vědomě pobýval na území České republiky neoprávněně a až do svého zajištění nečinil žádné pokusy k legalizaci svého pobytu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tedy dospěl soud k závěru, že správní orgány správně posoudily, že zásah do rodinného a osobního života žalobce v souvislosti s výkonem správního vyhoštění není nepřiměřený.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že neshledal, že by správní rozhodnutí bylo v rozporu s platnými právními předpisy či s mezinárodními smlouvami závaznými pro Českou republiku, včetně Úmluvy o právech dítěte a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud nepřistoupil při jednání v souladu s § 52 odst. 1 s.ř.s. k dokazování výsledkem manželky žalobce a dotazem na orgán sociálně-právní ochrany dětí pro nadbytečnost. Těmito důkazy měly být dokladovány vztahy mezi žalobcem, jeho ženou a jeho synem, existence těchto vztahů však nebyla v předmětném správním řízení spornou skutečností.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. května 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová